

בעיר ההריגה

(המשך מעמוד 7)

מות של ביירות מערב, חזית-בטון אימתנית, מצדה הפלסטינית המיועדת. ממזרח שכונות-החולות הנוצרות שעל ההרים. על המסלולים הריקים עומד מטוס, הרגה נראה כמו כן להמראה. המדרגות הגעות צמודות דלת שלו. שרידיו השרופים של מטוס אחר — אף הוא של חברת-התעופה הלבנונית, קווי המיזרח התיכון — נראים כאנדרטה מודרניסטית.

משוטטים במיסדרונות של הקומות הירוקות. בכל החדרים — אותה עזובה סוריאליסטית. גללי-צואה, ניירות פזורים.

על אחת המירפסות שקייתקה וביסקי וויטים יבשים של צה"ל. באחד החדרים שלולית גדולה של דם, מהול בקפה. דם של מי? שלהם? שלנו? הצבע אינו מגלה.

דיומיפרי
שלט מיותם מכוון ל-
חנות הפטורה-ממכס,
לידו כתובת: מחוץ לחחום לחילי צה"ל.

התושב היחיד

של נמל-התעופה הוא חתול אפור, היחיד באולם הנוסעים הנכנסים. הריצפה מכוסה בצואה של חתולים ושל בני-אדם.

מאחור: דלפקי חברת-התעופה הלבנונית, "לכל היעדים". האולם רחב-הידיים, ששירת פעם תנועה אווירית לכל קיצוץ תבל, כש-ביירות הייתה צומת בינלאומית מן הגדולים בעולם, עוזב עתה.

אנו יוצאים החוצה. מולנו שדרה רחבת-ידיים, ישרה כסרגל. זהו הכביש המפורסם, המוביל מנמל-התעופה לביירות.

בניכרוני עולה פרשה מלפני שנה וחצי. אז דיברנו עם הד"ר עיצאם סרטאווי, ראש מחנה-השלום באש"ף, על הרעיון לשגר לביירות מישלחת של כוחות-שלום ישראלים, כדי להיוועד רישמית עם רא"ש אש"ף ולדון על בעיות השלום. דיברנו על ההיבטים השונים, וגם על ההיבט הדיפלומטי. המישלחת תבוא לנמל-התעופה של ביירות במטוס הפרטי של אישיות בינלאומית מסוימת. זה בסדר. אך איך תגיע מנמל-התעופה העיר, מבלי ליפול לידי הסורים, הפלאנגות, הצבא הלבנוני או אחד מאירגוני הסירוב? "הכביש הזה נמצא בידי אש"ף", הרגיע סרטאווי. "אנח'נו ננקוט באמצעי-הזהירות הדרושים".

יורדים למטה. מחוץ לכניסה הראשית של הבניין, הפונה העירה ("טיסות יוצאות") יושבת קבוצה של לבנונים במידים מצוחצחים. אנשי-המכס באו לעבודה, כמו בכל יום. שום דבר אינו מפריע להם. הם יושבים ומקשקשים, כאילו חיכו לטיסה הבאה הצריכה לבוא בכל רגע, כדי לפשפש במיזוודות. האם מותר לצלם? לא, בהחלט לא! למה? ככה.

מתחת לשלט הטיסות היוצאות (הטיסה הבאה: לכוויית) יושבים שני מוכסים ומתווכחים בלהט.

לפתע — כמה יריות חדות, די מקרוב. בלי התרגשות קמים המוכסים מכורסותיהם ונכנסים לבניין. אני פונה לאחד מהם בציפפתית. יורים? כן, כן, יורים! מי יורה? אין תשובה. מוכסים לבנוניים אינם עוסקים בפוליטיקה.

אחכים
שני מוכסים לבנוניים, לבושים כראוי, ממתינים לחידוש התנועה. מעליהם: שלט של טיסות נכנסות ויוצאות כיוצאן לעבר.

הרעיון לא הוגשם אז. אנשי-הסירוב בי אש"ף התנגדו. עכשיו אני עומד בכביש הזה עצמו. הוא ריק לחלוטין. כביש יפה, רחב-ידיים שאינו מוביל לשום-מקום. לפי גי, במרחק של כמה עשרות מטרים, הקי וויים החדשים של צה"ל. שקט מתוח.

פיטריה דוממת

ה זורים למכונית ונוסעים אל הקצה הצפוני-מערבי של הנמל.

לנהג משוגע כמוני, הנסיעה על מסלול של נמל-תעופה היא בגדר תענוג מטריף. בפעם האחרונה עשיתי זאת במסלול של שדה-התעופה הבריטי הנטוש בתל-נוף, ב-1948, בטרם קום חיל-האוויר.

דוהרים עד לקצה האספלט. פוסעים כמה מטרים ברגל, בחול רך וטובעני, מגיעים לראש הדיונה — והנה, לפתע, לרגלינו, במרחק של שלושים מטרים בלבד, מחר נהיה פליטים עזואי. כביש אחד ארוך, בי-

צדדו בתים. הגדר למטה היא של קצה נמל-התעופה. רק מטרים מעטים מפרדיס בין מסלול-ההמראה לקצה המחנה. המראה כולו נראה כאילו נלקח ממחזה סוריאליסטי, השכונה נראית ריקה מאדם.

הרחוב הראשי
של מחנה-הפליטים עזואי, שכ' נכבש יומיים לפני כן. חלק זה של המחנה אינו אלא רחוב אחד ארוך, לאורך שפת-הים, ומשני